

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Stockholm, Germandts Boktr.-Aktie.

N:r 19 (177)

Fredagen den 8 maj 1891.

4:de årg.

Prenumerationspris pr år: Idun med Modetidning och kolorerade planscher ..... kr. 8:— Idun m. Modet. utan kol. pl. » 6: 50 Idun ensam..... » 4:—	Byrå: Hamngatan 16, 2½ tr. (midt för Kungsträdgården.) Prenumer. sker i landsorten å postanstalt, i Stockholm hos redaktion.	Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 6147.	Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Lösnummerpris: 15 öre. (vid kompletteringar).	Annonspris: 35 öre pr nonpareillerad. För »Platssökande» och »Lediga platser» 25 öre för hvarje påbörjad tiotal stafv. Utländska annonser 70 öre pr nonp.-rad.

Storfurstinnan Olga Feodorowna af Ryssland.

En Vasas dotterdotter, en nära frände till vårt kungahus, en förtviflad moder, hvilken af ömma bekymmer för sonen lägges i grafven — se där tre synpunkter, hvar för sig tillräckligt betydande för att berättiga alla våra läsarens intresse. Vi bringa dem därför i dag bilden af den nyligen bortgångna storfurstinnan Olga Feodorowna af Ryssland, en dotterdotter till Gustaf den IV Adolf af Sverige, en syster till vår kronprinsessas fader.

Olga Feodorownas föräldrar voro storhertig Leopold af Baden (död 1852) och dennes gemål storhertiginnan Sofia, prinsessa af Sverige (död 1865). Storfurstinnan Olga föddes i Karlsrube den 20 sept. 1839 och erhöll i dopet namnet Cecilia, som förändrades till Olga, då hon den 28 aug. 1857 förmålde sig med storfurst Michael, kejsar Nicolai yngste son. I detta äktenskap föddes sju barn, af hvilka det tredje i ordningen, storfurst Michael Michaelovitsch (född 1861) för några veckor sedan, i strid mot tsar Alexanders vilja, gifte sig med grevinnan Sophie Merenberg, en dotter till hertig Niko-

laus af Nassau och dennes gemål, Natalia Puschkin.

Detta steg af den unge fursten ådrog honom tsarens synnerliga onåd, så att denne genast befälde storfurstens utstrykande ur den ryska armén jämte hans afklädande af alla militära värdigheter och förvisning från fäderneslandet.

Prinsens moder, storfurstinnan Olga, som redan hela vintern varit klen, kände sig af alla dessa tilldragelser så skakad, att hon genast satte i verket sin redan förut hysta plan att för några månader draga sig tillbaka till ett af sina gods för att i landtlig stillhet och ett mildare klimat söka sinneslugn och hvila. Om aftonen den 7 april anträdde hon därför sin resa till Krim.

På vägen försämrades dock hennes tillstånd i så hög grad, att storfurstinnan i Charkow måste afbryta sin resa; en lunginflammation, hvilken af läkarne förklarades ytterst farlig, då ett mångårigt hjärtlidande — ökad af den genomgångna själsoron — stötte till, ändade på natten mellan den 12 och 13 april Olga Feodorownas lif.

Förlora en timme om morgonen, och du skall jaga efter den hela dagen.

R. WHATELY.

Hedda Elisabeth Bergwall.

Iduns ärade läsare eller läsare se namnet Hedda Elisabeth Bergwall, undra säkerligen många bland dem, hvad detta är för en »okänd storhet».

En okänd storhet — i ordets bästa bemärkelse — skulle man äfven i själfva verket kunna kalla denna märkliga kvinna. Jämförelsevis *okänd*, eller obekant, blef hon, därför att hon, som på det utmärktaste sätt skötte en viktig och ansvarsfull befattning på en offentlig inrättning, dock aldrig gjorde något buller af sig, utan tyst och anspråkslös gick sin bana fram, så att vid hennes nyligen inträffade frånfälle icke ens tidningarna, som eljes bruka upp-snappa allt, hade ett ord att yttra om henne och hennes betydande lifsgärning förr, än omsider en af de många, som ha henne att tacka för så mycket, i Göteborgs Handels- & Sjöfartstidning egnade några erkännande ord åt den bortgångna moderliga vännen. Och att hon kan kallas en *stor* kvinna, därom äro nog alla de ense, som lärde verkligen känna henne, och som tillika kommit till insikt om, att mänsklig storhet icke är det-samma som yttre glans, ära och makt, utan kännetecknas af hjärtats renhet, karaktärens adel och kraften att i handling för-verkliga sina bästa önsknigar.

Fröken Bergwall var förestånderska vid Göteborgs stads barnhus, och den som skriver dessa rader har själf haft förmånen att åtnjuta hennes vård, hvarför han ju bör kunna anses något så när vittnesgill.

De yttre konturerna af fröken Bergwalls på fruktbärande arbete så rika lif äro lätt tecknade. Hon var född den 27 oktober 1812 i Göteborg, där fadren var tullförvaltare och egde en liten egendom, hvars egentliga namn lär varit Sofieberg, men som för äldre göteborgare är mera bekant under namnet Bergwallska egendomen. De som känna närmare till förhållandena uppgifva, att det var ett särdeles godt föräldrahem, hvori hon uppväxte, och de, som lärde känna henne själf, ha sannerligen ingen orsak att betvifla detta, då man besinnar det afgörande inflytande, som barndomshemmet har på den blifvande mannen eller kvinnan. År 1834, då den s. k. »första koleran» rasade i vårt land, borttrycktes hennes fader, syster och svåger af denna farsot, hvarefter hon någon tid skötte hushållet för en i Skåne bosatt broder. Då denne gifte sig, flyttade hon tillbaka till Göteborg, där hon år 1852 i april månad tillträdde den plats vid Göteborgs stads barnhus, som hon sedan innehade, till dess döden förlamade hennes verksamma händer och slöt hennes vaksamma, vänliga ögon.

Då detta barnhus torde vara obekant för större delen af Iduns läsekrets, är det måhända nödvändigt för den rätta uppfattningen

af den bortgångnas lifsgärning att med några ord beröra denna inrättnings ändamål och anordningarna därstädes.

De barn, som intagas här, äro dels helt och hållet föräldralösa och dels sådana, hvilkas vare sig fader eller moder — oftast den förstnämnde — är död, och som sedan fattigdom inträdt i hemmet icke längre kunna där erhålla nödig vård och underhåll. Antalet barn, som kunna mottagas, är naturligtvis begränsadt af de tillgångar, öfver hvilka inrättningen förfogar, och har nu under en lång följd af år varit 30, hvaraf 18 à 20 gossar och 10 à 12 flickor. Inträdesåldern vexlar mellan 7 och 9 år, och ett bland intagningsvilkoren är, att barnet skall kunna läsa rent innantill. Direktionen utgöres af landshöfdingen i länet, biskopen i stiftet, stadens båda borgmästare jämte en kassaförvaltare, en tillsyningsman och en ekonomidirektör, hvilka tre sistnämnde merändels väljas bland stadens herrar handlande. Barnens undervisning och vård bestridas af en lärare och en lärarinna, och har lärarinnan äfven till uppgift att sköta hushållet och att ha tillsynen öfver barnens beklädnad, sjukvård o. d.

Denna sistnämnda plats är det fröken Bergwall haft om händer från april månad 1852, till dess uti april månad i år döden gjorde slut på hennes verksamhet, och voro då sålunda precis 39 år gångna, sedan hon tillträdde sin ansvarsfulla befattning.

Ett lyckligare val af förestånderska, än det direktionen träffade, då den härtill utsåg fröken B., kan icke gärna tänkas. Från första stund hon satte sin fot inom inrättningen, tog hon sitt kall på allvar, med öppen blick för det betydelsefulla i sin uppgift. Hennes första bemödanden gingo ut på att förbättra sina skyddslingars vård. Sålunda lyckades det henne att redan kort efter sin ditkomst åvägbringa förbättring i både mat-hållning och beklädnad, och hennes outtröttliga sträfvan har man otvifvelaktigt i väsentlig mån att tacka för, att Göteborgs stads barnhus i denna stund kan gälla som ett mönster för dylika inrättningar.

Såsom en hvar vet, beror det arbete, en viss syssla skänker, i hufvudsaklig mån på, huru den skötes, och såsom fröken B. skötte sin befattning, är det en gåta för oss, som kände till alla detaljer, huru hon kunde medhinnat allt. Tillagning och servering af hvarje matportion öfvervakades och delvis verkställdes af henne, likasom hon ensam undervisade flickorna i handarbete, hvilket hon uppdrof till en sådan grad, att dessa tio flickor verkställde all på inrättningen behöflig linnesöm-nad — lakan, skjortor o. d. — stickade alla strumpor och förfärdigade sina egna klädningar. Bak, tvätt och dylikt deltog hon personligen uti, utom det att hon ledde och ordnade allt. Ännu 1889 vid julbaket — sålunda efter fyllda 77 år — steg hon upp kl. 1 på natten, och hon själf »slog ut» hvarje kaka. Hvad var det, som gaf henne denna kraft? Jo, det var glädjen öfver att kunna bereda sina skyddslingar en extra förplägning, ty uti att glädja »barnen» fann hon sin egen högsta fröjd och lycka. — Vid våra måltider var hon alltid närvarande för att bevaka ordningen och tillse, att hvar och en fick sitt. —

Man skulle tycka, att allt detta borde gifvit henne mera än nog att göra, men det hindrade henne ej att vara vår »hårfrisör». Hon klippte och putsade håret på oss pojkar, så att särskild utgift härför besparades inrättningen. Jag minnes så väl, huru hon vid denna förrättning nästan alltid hade några lärorika smådrag ur lifvet att omtala för oss, ofta med en viss humoristisk anstrykning.

Trots alla dessa mångfaldiga och mångsidiga göromål såg man aldrig någon »rusning». Hon var en bland dessa människor, som tyckas kunna medhinna huru mycket som helst, men dock aldrig *synas* ha brådtom. Ett lugn, som på hennes omgifning verkade ytterst välgörande, var hennes måhända mest kännetecknande egenskap. Hvad som än hände, »mamsell» — såsom hon, äfven sedan frökentiteln införts, älskade benämnas — var alltid lugn. Bland så många barn, särskildt bland gossarne, var det naturligt, om en eller annan gång något missöde inträffade. Då alla stodo handfallna och förskräckta, eller förvirrade sprungo hit och dit för att skaffa hjälp, kom »mamsell», stilla och lugn, gaf order och arbetade själf med den mer eller mindre svårt skadade, till dess faran var öfverstånden. Aldrig några utrop, aldrig någon jämmer, endast klara och bestämda order, som invercade lugnande både på den skadade och på omgifningen.

Att dessa hennes egenskaper gjorde henne lämplig till sjuksköterska, behöfver väl knappt sägas. Aldrig visade sig hennes tillgifvenhet och offervillighet i en vackrare dager, än då vi voro sjuka. Hennes ansträngande dagsarbete hindrade henne ej att vaka vid vårt sjukläger eller att med moderlig ömhet gifva akt på hvarje ljud, som kunde förnimmas från sjukrummet, hvilket låg näst intill hennes egen fridfulla lilla lägenhet. Huru angenämt invercade ej hennes harmoniska väsen på den sjuke, då hon ordnade hans hufvud-gärd eller lade täcket till rätta.

I sin vackra dikt »sjuksköterskan» säger skalden A. U. Bååth:

»Att andra lisa och själf försaka,
I dödens närhet alltjämt att vaka
Och dock ej tröttnas, men vänligt le —
Det är att tro uppå lifvet ge;»

och de, som haft fröken Bergwall till sin vårdarinna, förstå dessa ord så som få andra.

Denna sinnets harmoni var det väl i själfva verket, som gjorde henne så särdeles passande till den syssla hon innehade. Hon besatt en själens och kroppens jämnvikt, sådan det endast är få människor förunnadt att ega den. En följd af denna jämnvikt var sinnets friskhet och hurtighet, äfven sedan ålderdomen strött sin snö öfver hennes vackra hufvud.

Pjunk och klemighet tyckte hon ej om. Öfverrockar och ylletröjor ansåg hon vara lyxartiklar för pojkar. Och att döma af det praktiska resultatet var denna teori äfven fullkomligt riktig, ty så vidt jag kunde utforska, dog ej mera än ett enda barn af alla dem, hon under sin nära fyrtioåriga verksamhet hade under sin vård, och detta enda var en flicka, som redan vid intagningen på barnhuset visade sig ha utpräglade lungots-anlag. Jag minnes så väl, huru den gamla,

då vi någon gång tyckte det var kallt, brukade friska upp oss med att berätta, huru folk hade det i forna dagar. Bland hennes yttranden vid sådana tillfällen minnes jag särskildt ett. Med sitt fina, vänliga leende sade hon ungefär så här: »Min farfars far var en af tolfte Karls bussar, och vet ni, hur de hade det?» Och så citerade hon Tegnér's beskrifning i »Axel»: »De sofvo aldrig uti säng, men med sin kappa bredd på jorden, bland snö och drifvor ifrån norden etc.» — Detta var just rätta sättet att taga pojkar, ty efter den betan ville vi ej gärna visa oss frusna!

Denna hennes uppfattning om nyttan af en förståndig härdning hindrade naturligtvis ej, att hon var ytterst rädd om vår hälsa och begagnade hvarje tillfälle att gifva oss föreskrifter till undvikande af förkylning och sjukdom.

Självisade hon ännu på ålderdomens dagar, att hon icke vansläktats från den gamle karolinen, farfarsfadren. Aldrig skydde hon arbete, aldrig sparade hon sig själf och hon var oss alla ett efterföljansvärdt föredöme af enkelhet i lefnadsvanor, ihärdighet i bekämpandet af svårigheter och friskt, förtröstansfullt mod äfven i motgångens stunder.

Alla dessa hennes framstående egenskaper voro dock sammangjutna med den finaste kvinlighet. Jag kan ej underlåta att återgifva ett yttrande af en bland de nu vuxna kvinnor, som i barndomen åtnjutit hennes vård. Vid den gamla väninnans nyss kallnade stoft sade hon: »Ack, hur skall man kunna blifva lik henne; jag kan ej upptäcka något fel hos henne, och huru mycket jag än berömmar henne, kan jag dock aldrig göra det tillräckligt.»

Ett sådant yttrande af en bland hennes skyddslingar, och det en bland dem som hade bästa tillfället att se in uti den gamlas oegennyttiga, plikttrogna hjärta, väger mera, än hvad med andra ord, om än aldrig så många, kan uttryckas. Äfven omfattar detta yttrande den allra viktigaste betydelsen i den nu bortgångnas lifsgärning, ty detta var just *det goda föredöme* hon gaf alla dessa barn, som under hennes långa verksamhetstid vid barnhuset kommo under hennes vård.

Mer än ett bland fröken Bergwalls många fosterbarn skulle säkerligen gärna sett, att hennes porträtt åtföljt denna anspråkslösa minnesteckning. Men detta har ej låtit sig göra, på den grund att, då någon uttryckte önskan om, att hon skulle låta fotografera sig, hon alltid afböjde detta med ett leende: »Du minnes nog ändå, hur jag såg ut.» Och äfven härutinnan hade du rätt, vördnadsvärda barndomsvän! Vi minnas ditt ännu i ålderdomen friska anlete, prydt af det silfverhvita håret och den lilla fina spetsmössan. Vi minnas ditt genomfriska, fridfulla väsen. Men ännu lifvigare minnas vi din kärleksfulla och outtröttliga moderliga vård om vårt både andliga och kroppsliga välbefinnande, hvilket det var din egen högsta njutning att med ditt varma hjärta och klara hufvud söka befordra. Du är själf borta, men frukterna af ditt arbete skola förtleva i oändlighet.

K. G. K.

Glömmen ej Iduns skollofskoloni!

I dag.

*Medan uti ungdomsåren
lifvet visar dig en hägring
och den löftesrika våren
knoppas kring dig uti fjägring:
glädjen njut i fulla drag,
dröm din sällhetsdröm i dag!*

*Medan vänskapen, den höga,
hvilkens låga tid ej släcker,
ser på dig med trofast öga
och sin famn emot dig räcker,
hennes gåfva emottag;
älska ömt din vän i dag!*

*Är hon törnbeströdd din bana,
synes gagnlös all din sträfvan,
lyd dock rösterna, som mana
dig att framgå utan bäfvan.
Våga än en gång ett slag!
Segern kan bli din i dag!*

*Kanske att bland dina bröder
någon sårad du bemärker;
tillse, att han ej förblöder,
kärlek trötta modet stärker.
Lyd barmhärtighetens lag:
res den dignande i dag!*

*Om dig oförrätter kränka,
om du tallas utan skoning,
sök att på din ovän tänka
utan agg - ja, bjud försoning.
Säg: »Jag brutit, äfven jag.»
Älska och förlåt i dag!*

*Snart din lefnadsväg skall stupa,
om ock oförmärkt och sakta,
ned mot årens dal, den djupa —
därför uppå tiden akta!
Förr än handen blifver svag,
gör ditt verk, gör det i dag!*

Charlotte Lindholm.

Till kontinenten.

Ett par praktiska vinkar.

Iaså, ni ämnar resa ut, min nådiga, ut och se på världen under ett par månader?

Ja, nu är rätta tiden att resa. När jag lemnade Paris — det är redan mycket länge sedan, ett par, tre veckor allra minst, så länge sedan, att jag hvar dag längtar dit igen — så började det att knoppas i Tuilerieträdgården, och Bon Marché hade redan haft sin stora utställning af allt hvad till vårtoaletten hör. Våren väntar er i Paris, pyntad och färdig, och för hvar dag ni dröjer, går ni miste om mer, än ni anar.

Vi resa alldeles för litet, vi svenskar. Vi gräfva ner oss i vårt Skråköping och kunna allt för ofta inte se längre än inom *dess* horisont. Man måste se andra länder, andra folk, för att få jämförelsepunkter, för att lära

sig inse, hvare vi ligga efter, hvad vi böra arbeta oss ur, och hvad vi ha att hålla på.

Ni säger, att resor kosta? Naturligtvis kosta de. En resa till Marstrand för en sommar är nog lika dyrbar som en tur till Paris — för något kortare tid visserligen. Men nog vet jag, hvilket jag föredrar — och hvilket som är helsosammare för mig.

För resten bli resorna till utlandet inte så fasligt dyra, om man bara förstår att ställa sig. Men man får naturligtvis betala läropengar, och den första månaden i Paris kostar mer slantar än de båda till samman, som komma efteråt. Hvad som i alla händelser blir relativt dyrast, det är småuppehållen i städer, man reser igenom. När man skall upp med sina saker till ett hotell, betala räkningar där och drickspengar till alla, som bocka. Men i Paris hyr ni ett rum på månad hos folk, som alls ej ha till yrke att skinna resande, och ni kan ha det riktigt hemtrefligt och alls ej hotellikt för billigt pris. Och när ni lärt känna trakten, där ni bor, hittar ni säkert på någon restaurant, där ni äter både billigare och bättre, än på de ställen, där ni hamnar under de första veckorna.

Hvad befalls? Bo i pension? — Ja, hvar och en har sin smak. Men var säker på, att då hinner ni inte se hälften, af hvad ni skulle få se, om ni lefde uteliv. Och skall ni hinna med både att se på staden och att passa på mattimmarne hemma — kom i håg att hvar ni är, så har ni en timmes väg hem — så vill jag verkligen inte åtaga mig att konvoyera er i Paris. Utschasad kan man bli där ändå.

Hvad behagas? Passar det sig inte? — Ja, det beror på, hur pass mycket af småstadsvanorna ni tar med er. Jag får väl inte råda er att packa in dem allesammans, rubb och stubb, i en byrålåda hemma. Till och med de mest korrekta engelska misser anse för öfrigt, att allt passar sig för dem, när de äro ute och resa. Hemma skulle de förakta den kavaljer djupt, som frågade, om de läst Zola — han är ju för öfrigt förbjuden i England — men tror ni inte, att jag har sett dem på Café des décadents, en af de mest — hur skall jag säga? — extravaganta lokalerna i »Paris fin-de siècle»? Man är ute för att 'studera lifvet', som det heter. Hemma däremot lefver man familjeliv.

Jag vet damer, som tro sig känna Paris, därför att de bott i pension där en månad, gått i Louvren och åkt i vagn på boulevarderna. Jag känner många löjtnanter, som inte känna till stort mer af Paris än Café américain . . .

Hvad som passar sig för en dam i en stor stad, beror helt och hållet på henne själf, på hur pass förtroende hon har till sig själf och hur mycket förtroende hennes närstående ha orsak att hysa till henne. — Nå, det var inte det, jag skulle tala om. Men tillåt mig påminna er om, att det mest karaktäristiska för lifvet i Paris alls inte träffas på Boulevard des Italiens. Vill man lära känna folket och lära något af sin vistelse där ute, får man minsann söka sig fram på annat håll. Boulevard des Italiens är kosmopolitisk som Friedrichstrasse, som Roms Corso, som de stora hotellen vid Villa Nazionale i Neapel . . .

Men börjar jag en gång att tala om Paris, så blir ni inte af med mig så snart. Och jag skall inte hindra er — ni ämnar er ut för att 'klä' Drottninggatan — inte santt?

Ni frågade mig om lämpligaste resvägen. Har ni en järnhälsa, så är nog den gamla vanliga traden Kjöbenhavn—Kiel—Korsör—Hamburg den enklaste. Men det blir tre nattresor, och det känns efter. Nattresan genom Sverige är den minst ansträngande. Men natten Kjöbenhavn—Hamburg är så mycket mer besvärlig. Några dånande timmar på järnvägen till Korsör — ankomst dit midt i natten, så om bord på båten, några timmars hvila där — är ni nervös, så sover ni oroligt, uppskakad som ni är af järnvägsfärden, och vaknar lika trött, som ni lagt er. Så skakar ni i en drosk eller omnibus genom Kiels knaggliga gator och så in i vaggonen igen. Och så en hel dagsresa genom Tyskland och en lång, obekvämlig nattfärd genom Belgien och Frankrike — och där är ni ofta nog hoppad med så många andra resande, att det inte är att tänka på sömn, så vida ni inte hör till de lyckliga, som kunna sitta och sova, om de också ha det trångt som — anjovisen i en burk.

Och just som ni nickar till, rifvas dörrarna upp, och ni skall ut och visiteras — ut med alla edra res saker. Först vid Belgiens gräns och så detsamma om igen vid den franska. Och en gång i halftimmen kommer konduktören och skall se på er biljett och rifva ur ett blad.

Ty hvilken väg ni än väljer, så köper ni naturligtvis direkt biljett från Stockholm till Paris. Den gäller i tio dagar, och då får ni stanna och hvila er, om ni vill, nära nog hvar ni vill.

A propos biljett, så tjänar det numera ingenting till att åka i första klass från Köln till Paris, som man förr var tvungen till, om man ville resa med kurirtåget. Nu går en tysk andraklassvagn med hela vägen från Hamburg till Paris. Ni behöfver inte flytta om edra saker i Köln, och ni har minst lika bekvämt i den tyska andraklassvagnen som i den franska första. Och ni får inte större plats att lägga er, om ni också har första klass.

Jaså, ni funderar på traden Gjedser—Warnemünde? Ja, den annonseras som den billigaste och bekvämaste resevägen till kontinenten. Man färdas öfver hafvet på två timmar — knappast längre tid än som går åt för att komma från Malmö till Kjöbenhavn. Billigast är den också — det är, vill jag minnas, en mark billigare att resa den vägen än att fara öfver Kiel—Korsör, och resan går på två timmar kortare tid. Man kan ligga i Kjöbenhavn öfver natten och nästa dag fara till Hamburg, så resa genom Tyskland nästa natt — och på den vägen kan man få sova ostördt — och nästa dag genom Belgien och vara i Paris på kvällen. Summa tre dygn från Stockholm till Paris — och bara två nattresor.

Men inte är den vägen vidare bekväm. Om ni skall till Berlin, är den utmärkt. Men inte för pariserfärden. Jag kom just den vägen upp från Frankrike. Kan ni gissa, hur många gånger jag måste byta om tåg från belgiska gränsen och tills jag lyckligt och väl befann mig om bord på 'König Kristian', som fraktade mig öfver Östersjön? Jo, summa sex gånger — i Liège, i Vervier, i Köln, i Hamburg, i Lübeck, i Rostock. Och sedan från tåget till båten i Warnemünde och på ett nytt tåg i Gjedser, därifrån på ångfärjan till Masnedsund och så på ett nytt tåg till Kjöbenhavn. Har ni många lösa saker i vaggonen, så kan ni hålla er för skratt vid alla dessa nio ombyten — i syn-

nerhet som det på flere ställen inte fanns en enda människa, hågad att hjälpa till med att bära...

Det vill jag be er om, tag med er så litet lösa saker som möjligt — helst så litet att ni kan bära alltihop själf vid de tillfällen, då ni inte får syn på någon tjänande broder. Buketterna lemnar ni naturligtvis i vaggonen i Malmö. Och nya vårhatten köper ni i Paris. Ett sjalpaket och en liten lätt nattsäck är det enda handgepäck, jag skulle tillåta, att ni belastade er med — eller snarare belastade mig med, om jag hade den lyckan att få vara er följeslagare.

Kappsäcken poletterar ni af i Stockholm till den ort, där ni först ämnar stanna någon natt. Är ni resvan och praktisk, så är er kappsäck så liten och så lätt som möjligt. Det ni köper i Paris — ty där skall ni naturligtvis ekipera er — det låter ni emballera där och skicka hem öfver Havre sjövägen, så slipper ni allt besvär med förtullningar och dylikt.

Var det något mera? Jag ser ni börjar se ut att ha brådt...

Jo, det är sannt, linnekläder behöfver ni inte ha med er mer än för tre veckor. Hvar vecka får ni tvättadt i Paris — på fem dagar har ni kläderna igen. Och någon klädning tar ni naturligtvis inte med er i kappsäcken, utan den har ni på er. Den bör vara ny och stark — om elegansen behöfver jag ingenting säga — och helst grå. I egenkap af turist kan ni gå med den öfver allt i Paris, på teatrar och på visiter — fast inte precis till madame Carnot, men hon har ju inte den äran att känna er — inte sannt? Det vore ju löjligt att anse, att ni inte vore presentabel i den dräkt, ni bär! Kom ihåg, att ju mindre packning ni har, dess mindre besvärad är ni, och dess roligare har ni.

Ja, nu har jag slutat, och nu tackar ni mig nog, för att jag inte betungar er med flere råd. Tillåt mig nu hjälpa er på med kappan. Drottninggatan väntar, och Oskar Berghs bakelser böra vara ångande varma vid det här laget.

Jag får väl inte veta af, när ni reser? En af de där buketterna, som ni lemnar i vaggonen i Malmö, skall jag be om äran att få skicka dit med er. Men jag lofvar inte att inte dyka upp på boulevarden en vacker dag i maj, när ni längesedan hunnit glömma bort min tillvaro. Man bör, som ni vet, aldrig ge några råd, utan att förvissa sig om, att de följas.

Då följer jag er till Tortoni, om inte också det är opassande... G.

Ny literär pristäffing.

Det i flere hänseenden goda resultat, som det förflutna årets större pristäffing i Idun medförde, har manat oss att äfven i år inbjuda ärade författarinnor och författare till en dylik literär täffing. I hopp om att med dessa täffingar kunna gagna ej blott på det literära området, utan ock i det praktiska lifvet ha vi denna gång i flere afseenden vidgat gränserna för täffingen. Då som naturligt är i en tidning af Iduns omfång de arbeten, som där införas, måste till utrymmet starkt begränsas, är det så godt som omöjligt att där intaga längre noveller och, ännu mindre, längre uppsat-

ser för det praktiska lifvet. Vi hafva emellertid vid den nu förestående täffingen velat lemna plats äfven åt dessa båda slag. Angående prisen och prisämnen hafva vi bestämt följande:

1) För den bästa novell eller roman om minst femton oktavarik vanligt romanformat betala vi

ett tusen (1,000) kronor.

2) För den bästa novell om ungefär fyrtio Idunspalter erhålles ett pris af

fem hundra (500) kronor.

3) För den bästa utredning af frågan: »Huru skall kvinnan bäst kunna bidra till höjande af familjens ekonomi?» — omfång: 20 à 25 Idunspalter — betalas

tre hundra (300) kronor.

4) För den bästa uppsats om 3 à 5 spalters utrymme i något ämne rörande kvinnan eller hemmet erhålles ett pris af

ett hundra (100) kronor.

Och slutligen bestämmes

5) för den bästa skiss eller berättelse om 3 à 5 spalter likaledes ett pris af

ett hundra (100) kronor.

Täffingstiden utgår för de trenne första afdelningarna den 1 nästkommande augusti och för de båda sista den 15 instundande juni.

Att hvad som inlemnas till täffingen skall vara svenskt original och ej förut publicerad faller af sig själf. Manuskriptet bör, åtminstone till de två sista afdelningarna, vara skrifvet på endast en sida af papperet samt åtföljdt af förseglad namnsedel.

Som prisdomare hafva godhetsfullt lofvat medverka: skriftställarne herrar Axel Jäderin, Georg Nordensvan och Birger Schöldström samt skriftställarinnorna fruarna Mathilda Langlet och Eva Vigström (Ave).

Stockholm i maj 1891.

Red. af Idun.

Ett minne!

Skiss af

Albrekt Segerstedt.

Den trognaste vän och den bästa kamrat, jag någonsin haft, var Gustaf Sernell, och många skola med mig instämma i detta omdöme. På kontoret, där vi tjänstgjorde, var han ett föredöme i arbetsamhet, flit och förmåga, hvarför han ock alltid stod högt i sina förmäns förtroende, och i kamratkretsen var han själen, vare sig det gällde glädjens stunder, eller det var fråga om att med råd och dåd hjälpa en kamrat eller annan vän. När man eger sådana egenskaper, går det lätt att blifva både afhållen och saknad.

Icke heller är det underligt, att den lille, blinde guden lägger ut talrika snaror för en sådan person som Sernell, och denne blef också, mycket riktigt, snart fast. Han saknades under denna tid ganska ofta i vår krets;

men det missnöje öfver förlusten, som här af kunnat uppstå mot hans fästmö, smälte bort som aprilsnö för solstrålarne, då vi fingo se och blifva bekanta med den älskliga varelsen. Hon var, både hvad utseende och sätt angår, fullt värdig att få en sådan make; det erkände en hvar i närheten. Denna beskrifning må vara tillräcklig. Hennes föräldrar; en ämbetsman och hans maka, voro båda af lidna, och hon var upptagen som fosterdotter hos en affärsman.

När den af bruket föreslagna förlofningsstiden var förliden, hemförde Sernell sin brud. Någon förmögenhet egde ingendera af dem, men min vän hade en lön, som var tillräcklig för en familj, helst när den ej var större.

Det nya hemmet blef snart den medelpunkt, dit de intimare vännerna drogos. Här bjöds man på enkel traktering, hvad mat och dryck beträffar; men det glada och hjärtliga »välkomna», som så tydligt stod att läsa i både världens och värdinnans anleten, var en krydda, som satte den finaste smak på allt. Båda voro musikaliska, så att sången och musiken voro hemmastadda och flitigt öfvade i vår krets. Alla musikaliska föredrag stodo kanske ej så högt i konstnärligt hänseende, såsom då Kalle N. föredrog sina bond- och bevaringssånger, men då ersatte den ohejdade munterheten, hvad som understundom kunde brista i tonernas noggrannhet uti musikaliskt hänseende. Ja, så var det en annan sak, som särskildt slog mycket an på en och annan. Den lilla frun såg lika glad ut, ja, visade till och med ett uppmuntrande leende, då en och annan med cigarrmani efter Sernells råd vågade draga några bloss i förmaket.

Vi hade många gånger varit samlade utomhus till glada stunder, men ehuru ej heller då några bordets utsväfningar förekommo, kände en hvar af oss att, när vi voro samlade i vännens hem, likväl något finare och ädlare kringsväfvade oss.

Åren gingo, och snart fingo vi då och då i den glada förtroliga kretsen mottaga ett par små, de allra näpnaste flickor, fullkomliga afbilder, i västficksformat förstås, af vår afhållna värdinna.

Så förfliöt tiden. En och annan länk i kedjan lossnade, en ny knöts till, men allt var oakadt dessa förändringar så fridfullt och lyckligt. Jag började ibland tänka: kan en sådan lycka fortvara? Det var dock naturligtvis mest från mina vänners sida jag då betraktade saken. Litet hvar af oss har nog i stunder af varaktigare lycka också tänkt: kan detta fortvara?

Min vän hade naturligtvis som alla andre vissa fel. Jag hade icke så mycket reflekterat öfver, hvad slags svagheter han möjligen kunnat ega, men det förekom mig, som om han varit något sorglös i vissa saker. Icke så, som att han försummade något; visst icke. Men han tog orden: »När hvar och en sin syssla sköter, så går oss väl, ehvad oss möter», han tog kanske dessa ord i för inskränkt betydelse, ty »syssla» betyder ju här ej blott det arbete, vi skola utföra för andras räkning, däri innefattas ju ock i sin allra största omfattning omsorgen om oss och de våra.

När vi en dag som vanligt sutto midt emot hvarandra frågade jag honom:

»Gustaf, tänker du riktigt på de dina?»

Han såg upp, först med en högst förvånad min, men strax efter smålog han. »Hur tror du själf?» sporde han. »Tror du jag för ett ögonblick kan förgäta dem, som äro mig så kära?»

»Förlåt min något ogrannliga fråga,» fortfor jag. »Nog vet jag, att den, som är så lycklig och eger en sådan familj, ej glömmmer den. Men jag menar på annat vis. Har du tänkt på de dina så, att du ställt och ordnat för dem, att de ej komma i nöd och svårigheter, äfven om du skulle falla ifrån?»

Han blef åter allvarsam och svarade: »Jag arbetar af alla mina krafter för att skaffa dem ett angenämt och sorgfritt lif. Några skulder, som jag hade från mina första år, då jag nästan ingenting förtjänade, har jag snart afbetalat. Men lägga ihop något har jag ej ännu kunnat, men om några år får jag löneförhöjning, så att jag kan samla något; jag hoppas att då kunna »lägga något på kistbotten» också, som man säger. Nu, när jag efter bästa förmåga arbetar samt lever ordentligt, har jag väl skäl och rätt att hoppas det bästa.»

»Men hoppet kan bedraga.»

»Visserligen, men tusen sinom tusen lefva därpå, och det får äfven jag lof att göra i detta fall, då ej annorlunda kan ske. Jag är ju också, Gud ske lof, frisk och stark.» Han böjde sig ned, tog med ena handen en bredvid stående tung kontorsstol i foten, lyfte den på rak arm och såg småleende på mig.

»Jag vet, jag vet min bästa vän,» sade jag. »Men äfven eken kan i sin styrkas dag krossas af blixten. Förlåt, att jag är envis och talar vidare om saken, men du borde lifförsäkra dig! Om du då skulle dö, så hade ju dina efterlevande ett på säkraste sätt placeradt kapital att lyfta. Och penningarnes värde mångdubblas, när de komma en i handen vid dylika tillfällen.»

»Jag ser nog och förstår, att du menar väl,» svarade han, »och har äfven tänkt på saken. Jag skall också taga en lifförsäkring om några år. Nu kan jag det ej; ty en försäkring kostar penningar, och jag kan ännu ej aflägga beloppet, utan att göra inskränningar, som både jag och min hustru skulle känna.»

»Om så behöves, så gör inskränningar då,» sade jag. »Din fru skall gå in därpå, om hon får reda på förhållandet, och ingen af dina vänner skall öfvergifva dig för en sådan sak. Därför — —»

Vi talade en stund om saken. Jag sökte anföra både skäl och exempel; men Gustaf stod ej att öfvertala. Jag ville dock ej afstå från mitt förslag. Därför vände jag mig en dag, då hans fru och jag voro ensamma, till henne och sökte på bästa sätt utveckla de skäl, som talade för en lifförsäkring. Hon lyssnade uppmärksamt och lofvade att tala vid sin man.

Några dagar därefter, då vi åter sutto på vår arbetsplats, vände sig Gustaf till mig.

»Du har talt vid min hustru om samma sak, som du för några dagar sedan talade om med mig. Hon var envis, den lilla ungen, och det var rätt svårt att få henne till rason; först sedan jag allvarsamt föreställt henne och framhållit de umbäranden, som utbetalningarna till premierna skulle ålägga oss, gaf hon med sig. Jag ber dig, tala ej vidare om något dylikt med henne, ty hon var verkligen uppskakad. Jag vill ock säga dig, att vi beslutit, att jag om tre år skall försäkra mig.»

Jag förstod nog, att han i sin envishet uti denna punkt gjort myggor till kameler, småstenar till berg, och på så sätt skjutit sin hustrus önskingar i saken å sido. Emellertid ansåg jag mig nu ej böra göra något nytt försök.

Den lilla svallvåg, jag till följd af min förtänksamhet upprört, hade åter lagt sig; allt var gladt, och på framtiden tänkte man ej mer, än hvad som var alldeles nödvändigt. Gustaf hade hyrt ett litet sommarnöje uti Saltsjön, och dit kommo äfven vi, husets närmare vänner. Vid utresan dit en ruslig eftermiddag på eftersommaren hade Gustaf förkylt sig, ehuru missödet ej var af svårare art. Han var endast litet »hängsjuk», som man säger. En dag, då vi voro på arbetsrummet, sade han åt mig, sedan han suttit tyst en stund:

»I den här lilla krämpan har du fått en kraftig bundsförvandt, hvad lifförsäkringen angår. Missödet hade ju kunnat vara allvarsammare, och jag... Ja, vet du, jag lifförsäkras mig och går strax till läkaren.»

Jag kände mig riktigt glad öfver detta besked och lyckönskade min vän därtill. Efter något mer än en timme kom han åter: han var då allvarsam och såg mycket orolig ut.

»Så förargligt,» sade han, »läkaren bad mig dröja några dagar. Han kunde icke lemna mig ett rent och dugligt betyg,» sade han, »förr än det här onda upphört. Men det var bara något tillfälligt, som snart skulle gå öfver. När så skett, går jag dit igen. Bara lugn, sade han.»

Nåja, detta var ju, som sagdt, litet förargligt, men också öfvervinneligt. Jag sökte hålla min vän vid godt lynne.

Nu var det Gustaf, som med både ifver och otålighet motsåg den stund, då försäkringen skulle kunna afslutas. »Jag är verkligen litet orolig,» sade han till mig. »Tanken att jag skall falla ifrån, och min hustru och mina barn skola stå nödställda, lemna mig ingen ro.» Så var det ock; just hans oro gjorde, så sade äfven läkaren, att det onda höll i sig. Jag talade vid ett par läkare i andra försäkringsbolag, jag uppvaktade personligen direktören i en sådan försäkringsinrättning: någon försäkring kunde ej ske under närvarande förhållanden; vi stodo rädlösa.

Sorg och själföförelse gnagde på min så käre vän, så att han blef verkligen sjuk; kunde han blott vara lugn och nöjd, så fanns ingen fara, men annars... Vi kunde då intet åtgöra. Det tycktes blifva värre. Den sjuke utför, nästan så ofta jag såg honom, i de bitteraste själfanklagelser. Han ansåg sig hafva varit den lättsinnigaste usling, som ej lydt mitt råd, som nedtystat hustruns bekymmer med falska tröstegrunder. Hon visade sig modig i sjukrummet, sökte trösta och hjälpa, men de bleka kinderna, de förgråtna ögonen skvallrade om, hvad hon bar inom sig. När jag råkade henne i enrum, brast också hennes förtviflan mer än en gång lös. Hvarför hade hon icke hållit i sig med sina öfvertalningsförsök? Det hade ju varit hennes skyldighet. Hade hon icke släppt efter i detta fall, skulle hennes man nu varit fri från sin förtärande oro och frisk för länge sedan. Och nu, hur ginge det! Hennes barn! Och hon, hvems var felet! Hvad jag sålunda såg och erfor, var hjärtslitande, och jag kunde intet, intet göra!

Så kom en ännu sorgligare dag. Läkaren underrättade mig i hemlighet om, att sjukdomen tagit en svår vändning. Ännu kunde dock ingenting med säkerhet sägas. Men oron och sorgen äro förfärliga, när de stå i förbund med döden. Om några dagar visste vi, att hoppet var slut. Den sjuke och hans hustru måste underrättas därom.

Jag vill ej, jag har ej hjärta att söka skildra, hurudana dagar, som nu följde. Det lugn, som resignation och tro skapa, vanns

slutligen. Men ack, måtte jag slippa på närmare håll se något sådant mera, som här hade försiggått i min väns hem under den sista tiden af hans lif.

Den svarta kistan hade burits ut, sörjande maka, barn och vänner hade stått kring den öppnade grafven. Allt var förbi.

Allt, nej! Den otröstliga makan stod ensam med sin sorg, ty hvad vänner i dylika stunder kunna göra, huru litet är ej detta! Nu började först i verkligheten visa sig, hvad ekonomiska bekymmer betyda. Äfven därvidlag kunde vi ej göra något af betydelse. Den sörjande kvinnans krafter brötos nu alldeles. Då erbjödo sig två i landsorten boende besläktade familjer att taga till sig de två flickorna. Med blödande hjärta måste modern tacksamt antaga tillbudet, skilja sig från de båda kära för att återse dem kanske — aldrig. Denna skilsmessa var lika bitter som en begrafning!

Jag såg min väns enka några gånger. Sinnets spänstighet, allt intresse för lifvet var borta. Hon dog ock efter ett par år.

Hade min vän i tid lydt mitt råd, hade hans hustru insett sakens betydelse och med mera ifver påyrkat lifsförsäkringens avslutande, hade, mänskligt att döma, all den sorg, allt det elände, jag här i största korthet sökt skildra, kunnat förekommas.

Smånotiser från kvinnovärlden.

Kvinnorna och rösträttsfrågan. Svenska kvinnornas nykterhetsförening hade i lördags e. m. anordnat offentligt möte å lokalen i nr 13 Norrlandsgatan för diskussion öfver frågan: »Skulle allmän rösträtt vara till fördel äfven för oss kvinnor?» Samtliga i diskussionen deltagande besvarade frågan jakande, framhållande att den allmänna rösträtten skulle sätta kvinnan i stånd att bevaka sina många intressen, hvilka sammanföll med sådana frågor som nykterhetsfrågan, sedlighetsfrågan, samundervisningsfrågan, fredsfrågan m. fl. Någon resolution antogs ej, utan den förda diskussionen fick utgöra svaret på frågan. Som mötets ordförande fungerade fröken Nanny Helgarzon.

Dödsfall. En af hufvudstadens äldsta invånare, fru A. S. Fahlerantz, afled härstädes i lördags. Anna Sophia Hagström var född den 12 februari 1804. År 1848 ingick hon äktenskap med den då redan 75-årige, berömde landskapsmålaren Carl Johan Fahlerantz, hvilken afled 1861. Den aflidna egde fin bildning och mycket konstsinne samt öfvade till sitt och sitt umgänges nöje både målning, musik och poesi. Hon sörjes af en broder och en ogift syster samt af sin aflidna systers barn, bland hvilka äldste sonen är direktör G. Fredrikson.

»Damernas eget Idun.» Sällskapet Nya Idun hade förliden lördag sitt sista samkväm före hösten, hvarvid ett dramatiskt majsämt: »En reception i Valhall», författadt af fröken Amalia Fahlstedt, uppfördes af några af sällskapets medlemmar. Musik utfördes af fru H. Friman och deklamation af fru Winterhjelm.

Till höjande af den festliga stämningen bidro fröknarna Lotten Dahlgren och Henrika Widmark genom en af dem för tillfället utgifven »Tidning för damernas eget Idun». Tafel voro för aftonen utställda af fru M. Bredberg, fröken A. Holsteinson och fröken E. Bergström.

Glömmen ej Iduns skollofskoloni!

Minsta bidrag emottagas tacksamt.

Ett gifvet resultat.

Skiss för Idun af Dolly Roon.

Han var högst missbelåten med sig själf och för resten äfven med hela universum, härads-höfding Arvid Werenius, där han stod framför sin spegel uti rätt enkel toilette, bearbetande sitt hår energiskt med två hårborstar och därunder görande, som ofvan antydts är, sorgliga betraktelser öfver världen i allmänhet och sig själf i synnerhet.

Det var sannerligen på tiden, att han blef rangerad karl. I dag blef han 30 år. Han var utledsen vid det lefnadssätt, som han nu förde. Skulder hade han egentligen inga, och något arf hade han ej att förvänta; han hade genomgått hela sitt släkregister, och resultatet hade varit tämligen nedslående.

Hans inkomster voro visserligen ej så små, men hans behof voro tyvärr i proportion större, och jämnvigten emellan debet och credit började att rubbas.

Han ville allt bra nog gärna gifta sig, göra ett rikt parti, men sådana äro nutilldags gunås ganska sällsynta; för resten att gifta sig endast för pengarne, nej, det kunde han ej. Han skulle uppbjuda allt för att vara en god man. Naturligtvis hade hans forntid ej varit så fläckfri, men männen voro nu en gång inga englar, han var ej sämre än andra och dessutom så — — — »Stig in!»

Hans monolog afbröts af en knackning på dörren och en herre, af samma ålder som Werenius, inträdde.

»Hallå, Arvid! Är du ej färdig ännu, just då jag ämnar bjuda dig på festfrukost? Du ser i mig en bedröfvad gräsenkling, ty min hustru och barnen äro nedresta till Värnäs, dit jag äfven återvänder i morgon. — Hvad nu då?»

»Drag för katten i våld», svarade Werenius, misslynt öfver att vännen kunde vara vid godt lynne, då han själf var vid ett uselt.

»Hvad befalls! Hvad fattas dig?» Werenius suckade på ett sätt, som kunde rört en riktig krokodil till tårar.

»Skämta ej Järnfält, jag är utledsen på hela lifvet!»

»Fin du sièle!» sade Järnfält djupsinnigt, »du borde gifta dig och få ett godt hem.»

»Jag har ej råd, jag är uttrötad på allt ihop», jämrade sig Werenius.

»Hm! Det var ledsamt! Någon särskild? Nej!»

Werenius skakade hufvudet.

»Hör du Arvid, du är en besynnerlig figur. Hvarför gifter du dig ej med någon rik, vacker flicka då? Du har ju sådan tur hos damerna», sade Järnfält tröstande.

Werenius gjorde en grimas och fortsatte sin toilette, under hvilkens pågående Järnfält stirrade än på honom och än upp i taket, under det han hvisslade på ett mera bullrande än melodiskt sätt.

Plötsligen slog han sin käpp i bordet, utropande: »Eureka!»

»Hvad har du funnit», frågade Werenius melankoliskt.

»En hustru åt dig, och en som är charmant och rik till på köpet!»

* * *

Värnäs den 15 juli.

Kära Bella! Du lofvade mig att besöka oss. Infria nu ditt löfte och kom snart. Claes har fått uti sitt hufvud, att han vill bortgifta sin gode vän och f. d. kamrat, härads-höfding

Werenius, som för resten är en komplett gentleman, 30 år, den vanliga stilen, du förstår, hvad jag menar. Detta tjäna dig till varning, ty Claes har anslag mot din frihet.

Clara Järnfält.

Stockholm den 18 juli.

Kära Clara! Hemta mig torsdag vid stationen. Claes kan gärna få gifta bort sin vän; jag anhåller endast, att det ej blifver med mig. Jag är för resten ej rädd, hvarken för härads-höfdingen eller någonting annat.

Din Bella Järnfält.

Värnäs den 20 juli.

Hedersbror Werenius.

Eftersom du lofvade mig lydnad, så är du god och infinner dig här på onsdag. Jag ämnar gifta bort dig med min kusin Bella Järnfält, som du ju redan känner. Signalement: 25 år, ser bra ut, 300,000 kr., men har felet att veta, hvar skäpet skall stå.

Din tillgifne Claes Järnfält.

Anledningen till dessa tre bref var en längre underhandling, som baron Järnfält, vid sin hemkomst, haft med sin hustru. Denna påstod, att Järnfälts plötsliga människokärlek endast var framkallad af tanken att vilja hämnas på sin kusin Bella Järnfält, hans forna flamma, emedan hon förr i tiden kallsinnigt tillbakavisat hans artigheter. Detta påstående förklarade Järnfält endast vara ett nedrigt förtal, och att han aldrig svärmat för någon annan än sin hustru. Denna hans djärfva förklaring hade till följd, att hon på fingrarna började uppräknas en del namn, men innan hon hunnit till halfva dussinet, sträckte Claes vapen och anhöll ödmjukt om nåd och förskoning, hvilket äfven omsider beviljades.

»Ser du, Clara, jag ville så gärna, att min gamle universitetskamrat Werenius skall blifva lika lycklig som jag. Han är en bra mänska och en gentleman från topp till tå, och dessutom finner jag, med min kannedom om bägges karaktärer, dem vara liksom skapade för hvarandra», tillade han med ett listigt småleende.

»Jaså, du tror det», sade Clara tviflande.

»Alldeles, vi få allt se», menade Claes.

»Jag tvär mina händer», förklarade Clara.

* * *

»Jag tycker den bör vara grön!»

»Ursäkta fröken, men rödt passar obetingadt bättre till de blå fötterna och på framsidan gula liljor och tulpaner.»

»Nej, då hellre ljusblått med rosa och ärtalet, anno 1890, uti hvitt.»

»Nåja, huru som helst, nu börja vi då», svarade Werenius undergifvet.

Bella Järnfält och Werenius sitta på golfvet uti trädgårdspaviljongen. Omgifna af Aspinalls färgburkar och beväpnade med penslar, äro de i färd att omdana ett blygsamt, omåladt furuskåp till en möbel i prälände bondstil. De kommo ej riktigt öfverens uti denna viktiga angelägenhet och meningarne voro, som vi sett, mycket delade. De båda kontrahenterna hade nu dagligen varit tillsamman öfver en veckas tid, och Werenius hade verkligen funnit sig mycket intresserad utaf den glada, rättframma Bella.

Denna tyckte rätt bra om honom och betraktade honom med en viss nyfikenhet, som var en följd af Claras förrådande af Claes' plan, samt visade sin orädda karaktär genom att tämligen skarpt kokettera med den gode härads-höfdingen.

Målningen framskred fort, sedan ändtliga resolution fattats, och snart stod skåpet färdigt uti sin nya glänsande skrud.

Men nu började en diskussion om, hvarthän det skulle flyttas. Slutligen gick Bella segrande ur striden. I detsamma inträdde Claes och ögonblickligen fattande situationen, utropade han mera sanningsenligt än diplomatiskt: »Hallå Werenius, det var ju det jag skref till dig, att Bella visste, hvar skåpet skulle stå».

Tablå!

Claes hastade ut, högst förlägen; Werenius fick plötsligen mycket att syssla med det omvistade skåpet.

»Hvad menar han väl?» frågade Bella oskyldigt. Hon förstod sammanhanget mycket tydligt och njöt utaf Werenius' skuldmedvetna utseende.

Claras inträdande med ett bref i handen räddade honom från att svara.

»Här är en bjudning från Våröd till middag i morgon. Jag har antagit för oss alla fyra. Ekenhjelm är återkommen från Egypten och är nu där på besök, hör du Bella», säger Clara med ett litet elakt småleende.

Werenius spetsade öronen bakom sitt skåp. Han kände nog Ekenhjelm. »Den fördömde rikskurtisören, han skulle nog o. s. v.» mumlade han.

»Det gläder mig verkligen att åter få träffa honom», sade Bella, som sett Werenius' mörka min och naturligtvis var färdig att genast draga nytta däraf.

* * *

En stor sval matsal med mattbelagdt parkettgolf. Sommarsolen var utestängd medels tunga draperier och rummet upplystes dämpadt af spetsbehängda lampor. Luften var uppfyllt af vällukten från den mångfald af Gloire de Dijon, som i låga silfverskålar pryddes midagsbordet. Dinern nalkades sitt slut, och stämningen var mycket animerad.

Werenius hade, mörk i hågen, under hela middagen betraktat Bella, som af Ekenhjelm förts till bordet och med denne underhållit en särdeles liflig konversation.

De adjektiver, hvarmed Werenius, under denna jämförelsevis korta tid, uti tankarne föresatt Ekenhjelm, voro rent utaf häpnadsväckande uti såväl kvantitativt som kvalitativt hänseende och voro ett ej vidare vackert vittnesbörd om härads höfdingens mänskliga sinnelag.

Bella var intagande, klädd uti en ljus silkesdräkt, som i mjuka veck föll kring hennes smärta gestalt. Slutligen såg Werenius henne taga en ros och lemna den åt sin kavaljer, hvilken med hänyckning fäste den uti sitt knapphål. Vår härads höfding skar tänder utaf raseri och svor ve och förbannelse öfver denna koketta varelse, som snart skulle lyckas att göra honom svartsjuk som en turk.

Senare på aftonen dansade man, men Werenius hade uti sin förbittring gått ut i parken för att ensam med cigarren få gifva luft åt sina känslor.

»Werenius, hvar är du?» hördes Järnfält ropa. »Du måste komma in för att dansa; damerna fråga efter dig; för resten är du bra ohöfelig, som så här undandraget dig dina kavaljersplikter. Kom nu!»

Werenius åtföljde honom motvilligt och inträdde i salongen just i rätta stunden för att se Bella dansa förbi med Ekenhjelm. Han bet sig förargad i läppen och uppbjöd Clara Järnfält samt visade sig så pessimistiskt och satiriskt anlagd under denna korta stund, att hon förvånad blickade upp på honom, men då hon följde riktningen af hans blickar och såg

Bella inbegripen uti en liflig flirtation med Ekenhjelm, förstod hon sammanhanget och hade svårt att dölja ett småleende.

Werenius' sinnesstämning var ej afundsvärd, men han lugnade sig något, då vid hemfärden Claes på ett högst märkvärdigt sätt intrigerat sig själf och sin hustru på det främre sätet uti den lätta jaktvagnen, då naturligtvis Bella med härads höfdingens fingor placera sig bakom.

Hvar och en försjönk uti sina egna tankar, såsom det ofta händer, när man efter flere timmars oafbruten sällskaplig konversation åker hem en varm sommarnatt. Bella tänkte på Ekenhjelm och kunde ej undgå att jämföra honom med Werenius, en jämförelse, som, trots allt hennes koketterande med den förstnämnde, utföll till den senares fördel. Hon tyckte egentligen utmärkt bra om Werenius, satte värde på honom, hade lärt sig att uppskatta och högakta hans många goda egenskaper, och när hon nu ändå en gång skulle gifva sig, ty det måste hon ju antagligen, så kunde hon lika så väl taga honom som någon annan. Men att Claes skulle få rätt, det var harmligt, och därför hade hon ju visat sig så intresserad af Ekenhjelm, fastän hennes hjärta sved vid tanken på härads höfdingens kval.

(Forts. o. slut i nästa n.r.)

Liten efterskörd

från svenska skaldinnors blomparterr.

För Idun af *Birger Schöldström*.

III.

Grefvinnan Berger.

En framstående svensk författare* har sagt, att man kanske kan finna det vara att gifva för mycken vikt åt en enda visa, då man lemna lefnadsuppgifter om den, som i det hela icke utfört någon annan vitter bedrift än diktat den. Därtill drista vi oss svara, att, så framt diktartill mätes med annat än längdmått, en populär visa alldeles icke utgör någon ringa vitter bragd. Atterbom säger ock, som vi vilja minnas, att »Ich denke dein» är en större gärning än den stora literaturhistorien af Gervinus. Under det inom poesien öfriga arter talang och konstnärligt förstånd till viss grad kunna insättas i stället för ursprunglig danande kraft, minskas inom lyriken dessas betydelse, under det å andra sidan fordringarna stegas på den primitivare kraften, den första af skaldens egenskaper. Till att frambringa ett äkta poem fordras en élan, af hvilken icke många äro mäktiga, och dess popularitet betyder så till vida mera än andra vittra alsters, som dess oäkthet lättare ertappas, därför att det är så föga sammansatt. Må penningmannens namn utplånas, hans, som blott lefde för sig själf — han hade godt, medan han lefde — men ett minnets tack åt den, som känt för andra och utsjungit, hvad han erfor djupare än de!

Dessa reflektioner äro närmast fällda i anledning af den kända visan »Lilla, vackra flicka, om du vill, hörer dig mitt hela hjärta till», författad 1824 af den vermländske prestmannen Bernhard Alstermark — hvilken, i förbigående sagdt, ju gamla vermländingar säga stätt delvis modell till Gösta Berlings bild —; men de kunna delvis äfven tillämpas på en annan af de på sin tid allra populäraste sven-

* Richard Bergström: *Literatur o. Natur*, sid. 162.

ska visorna, hvilken ännu alltjämt aftryckes i våra större vissamlingar samt säkerligen ännu lefver på mången äldrig kvinnas läppar, ett känsligt och melodiskt minne från barndomens eller ungdomens tid, den tid, då till pianots eller helst gitarrens accompagnement ljöd:

Mossbelupen hydda
står vid Heklas fot;
mörka granar skydda
den mot stormars hot.
Men där inne
— sorgsna minne —
lifvets storm en ros bröt af!
Än vid strand vi finne
kors på Idas graf...

»Kors på Idas graf» är väl *det enda* af Charlotte Bergers för en 40 à 60 år tillbaka så rikligt inom den periodiska pressen kringströdda poetiska blomstergåfvor, som numera lefver och i en framtid kommer att lefva.

Framför oss å arbetsbordet ligger emellertid en prydligt inbunden volym: samling af bortåt 150 poem i manuskript af Charlotte Berger samt originalbref från henne till den bekante journalisten Paul Fritz Mengel, sprittande kvicka och spirituella bref, men af väl enskild natur att offentligen kunna intressera — en unik samling, tillhörig grosshandlaren C. M. Carlander i Stockholm. Som sagdt, breffven äro af ringa intresse för allmänheten, men af poemen torde ett och annat förtjäna återgifvas, t. ex. nedan följande, hvilket så att säga är ett åpropos för årstiden; sista versen är en hyllning åt minnet af författarinnans broder, greve Otto August Cronhjelm, en af sin tids mest uppmärksammade män, född 1800, löjtnant vid sjöartilleriet, en af de främste riksdagstalarne inom det första ståndet, riddarehusdirektör, ordförande bland fullmäktige i riksgäldskontoret, död af kolera i Stockholm 1834.

Till

Blomsterkrukorna i mitt fönster,
i mars månad.

Vintern sorgligt kring min boning hvilar,
frostig drifva öfver fältet rår,
och man hör den kalla stormens ilar;
men uti mitt fönster är det vår;
blomman där med vårens färger prälar,
grönskan står så frodig där, så rik,
och för ögat alla dagar målar
mången aning frisk och sommarlik.

Passifloras rika krans, så nära
kring det hvita korset delar sig,
om odödlighetens hopp och ära
mången gång den gladt påminner mig;
fritt snöflingorna må slå mot rutan,
sorgens pilar nå mig i sitt lopp!
Ack, hvad vore detta lifvet utan
religionens tröst och ljusa hopp?

Obemärkt vid *passifloras* sida
står *resedan*, anspråkslös och mild,
för att ambraljufva ångor sprida
ifrån ytans tomma fågning skild;
lik välgörarn, som i tysthet skänker
vård och hjälp i nödens ögonblick
och, då han det goda gör och tänker,
döljer sig för tacksamhetens blick.

Stolt *resedans* granne, höga *lilja*,
skjuter du din rika stängel där!
Drottningtiteln blomstren dig bevilja,
och en kunglig sinnebild du är.
Oskuldens och fridens hvita ängel,
dubbla egenskaper har du fått,
vällukt doftar från din vackra stängel,
du ej bländar våra ögen blott.

Med kanariefågels sång du höjer,
gula nejlikstånd, din stängel opp,
som för blommans rikedom sig böjer,
festligt omhvärd utaf knapp vid knapp.
Lik en lycklig mor bland barnens skara,
då på dem hon blickar ned så huld,
tyckes blomman stolt och fåfång vara
öfver sina rika knoppars guld.

Sällsam, melankolisk bland de sköna,
med de dystra, sammetslika blad,
står en *svart pensée* ibland det gröna...
Blomma, du är vacker, men ej glad!
Ljusa glädjen likväl ej behagar
alla stunder: jag är glad, men har
äfvén någon gång de mulna dagar,
då jag älskar *les pensées noires*.

Friska *murgrönsranka*, du, som kröner
bilden af en evigt saknad bror,
af den ädlaste bland Sveriges söner,
i ditt gröna skydd jag den förtror!
Du medborgarkronan vänligt skjuter
kring de älskande, de rena drag,
vid hvars anblick jag med smärta gjuter
systerliga tårar än i dag.

Christina Charlotta Ulrika Berger, född gref-
vinna Cronhjelm af Hakunge, såg först dagen
den 21 augusti 1784, blef 1817 gift med ma-
joren vid Smålands dragoner Johan Göran Ber-
ger — känd ock som lyckad kompositör: bl.
a. har han tonsatt sin makas poem »Kors på
Idas graf» — och afled i Linköping den 25
maj 1852. Hennes på sin tid mycket lästa
och omtyckta romaner — »Trollgrottan i San
Miniato dal» (tr. 1816), »Thilda och Ebba
eller Ruinerna vid Brahehus» (tr. s. å.), »Al-
bert och Louise eller Den dubbla upptäckten»
(tr. 1817), »Agnes och Alfred eller De trenne
äpplena» (tr. 1828) och hvad de allt heta —
känner numera ingen människa... blott en
eller annan förtorkad bokmal... till; hvad be-
träffar hennes poem däremot, så »än i dag vi
finna Kors på Idas graf» — åtminstone i våra
visböcker.

Loretos madonna.

En skildring från Italien.

För Idun

af

Hilda Hinters.

(Forts.)

Jämte bankiren och den unge bajraren stego
två djupt sorgklädda, franska damer och deras
kammarejungfrur in i samma omnibus. Därtill
kommer ytterligare en tysk herre, hvilken ser ut
som en gammal diplomat. Han ledsagas af en
yngre man, kanske hans son eller sekreterare,
tänker Bertarelli.

Vagnen är fylld, och hästarne sätta sig i rö-
relse för att forsla de resande upp till den på
en bergskulle belägna staden, som redan länge
tett sig för deras ögon med sin höga, allt domi-
nerande kyrkkupol.

Bankiren blir ängslig till mods, ju mera han
närmar sig helgedomen, där endast den sannt
troende finner bönhörelse.

Hur kan han väl räkna sig till dessa, han som
 varit så ljum i sin tro, ja, varit bära därän att,
i likhet med sin hustru, förneka jungfru Marias
förmedlarekall?

Om han ändå kunde återfå sin barndoms starka
tillförsikt eller den unge tyskens och de franska
enkornas blinda tillit — denna tillit, som kan för-
sätta berg!

Huru glada äro ej dessa människor i sitt hopp
att genom pilgrimsfärden frälsa sina kära ur skärs-
elden samt tillförsäkra sig själfva en gång en sa-
lig hädanfärd.

Tiggare omsvärma vagnen. De tvifla ej på att
erhålla hvar sin almosa af pilgrimerna. Huru
skulle väl de, som önska vår Herres bistånd, kun-
na neka den fattige medbrodern en ringa skärf?

På den stora, runda platsen framför kyrkan
vimlar det af resande från alla världens kanter,
komna från när och fjärran, för att bedja.

Kyrkans inre med sina guldmosaiker och al-
frescotafior skiljer sig ej särdeles från andra gam-
la tempel. Uppmärksamheten drages därför strax
till midtelskeppet med den stora marmorbald-
akinen.

Men blott få ge sig tid att studera det konst-
bete, Italiens störste mästare nedlagt på marmor-
hölstret, om man så får kalla det fodral, som in-
nesluter »la casa santa».

Fyra små, fint mejslade dörrar öppna sig i mar-
morn och föra in i det allra heligaste.

Utanför ligga flere personer på knä, bland dem
en kvinna, ihopkrupen, så att hon nästan liknar
ett klädbylte. Händerna skyla ansiktet och end-
ast, när hon någon gång vrider dem liksom i
förtviflan, ser man, att hon är ung och äfvén
skön.

Hon tyckes fullständigt oberörd af allt, som
omger henne. Hon blickar ej ens upp, när Ber-
tarelli kastar sig på knä bredvid henne, gripen
af hennes brinnande andakt.

Han känner sig såsom aldrig förr inspirerad
till bön, och ur djupet af sitt hjärta anropar han
madonnan om nåd att värdigt träda inför henne.

Styrkt och med nyvaknad hopp reser han sig
slutligen upp.

Grannen dröjer där ännu i samma ställning.
Nu vrider hon änyo sina händer, så att det nä-
stan knakar i de fina lederna.

Hvad männe är orsaken till denna unga, sköna
kvinns ytterliga förtviflan? Är det kanske nå-
gon svår synd hon har på sitt samvete?

Strax innanför dörren upptäcker Bertarelli sin
tyske vän, på hvars uppvända ansikte spåras
den mest lågande andakt, parad med salig hän-
ryckning.

Den lycklige! tänker Bertarelli. Den, som än-
då besutte hans fasta tro.

Där äro de franska damerna på knä bredvid
den trasige tiggaren och den gamle tyske herrn,
diplomaten, som bankiren kallar honom; han har
helt nära sig flere bondkvinnor, hvilkas nakna
ben sticka fram under de korta kjortlarna.

Här alltså herskar då den jämnlighet, man an-
nars förgäfvés söker efter i denna världen!

Dock nej, ej ens här finnes den hel och hällen,
ty se så ödmjukt de franska kammarejungfrurna
hålla sig bakom sina sorgklädda fruar, uppmärk-
samma, liksom om de hvarje ögonblick väntade
på en vink för att betjäna dem.

Där stiger en gammal bonde upp och går ut
efter att ha flerfaldiga gånger ödmjukt kysst hyd-
dans, af små bruna tegelstenar uppförda väggar.

Bankiren skyndar att intaga den lediga platsen,
hvarvid hans blickar hvilat på den lilla miniatyr-
byggnaden, hvilken på ett så mirakulöst sätt skall
ha förflyttats till sin nuvarande plats.

Han ser på dessa väggar, om hvilka det för-
täljes, att de flere gånger blifvit hvitmenade, ehuru
de strax återtagit sin förra, mörka färg.

I bakgrunden af det fyrkantiga, af ett enda rum
bestående lilla huset, höjer sig ett altare, prydt
med förgyllda stakar samt två stora byster af
gediget silfver, hvilka föreställa den heliga Anna
och den helige Joseph, jungfru Marias moder och
make.

En prest läser en messa — kanske den är be-
ställd af de franska damerna eller af den unge
tysken.

Bakom altaret, ofvanför detsamma, tronar den
världsberömda madonnan med Kristusbarnet på
armen.

Man upptäcker endast två i svart trä utskurna
hufvuden, hvilka prydas med stora guldkronor,
sirade med äkta stenar. Det öfriga af kropparne
tyckes insvept i en linda, som äfvén gömmer ar-
marne. Utanpå är anbragt en hvit sidenmantel,
öfersäddad med briljanter, diamanter och stora,
äkta stenar, om hvilka det säges, att de repre-
sentera värdet af ett helt konungarrike.

Hur det glittrar, och hur det skimrar i skenet
från de tjocka vaxljusen uppe på altaret och från
lågorna i de otaliga oljelamporna, hvilka, arbe-
tade af kostbart silfver, hänga rundt omkring
väggarna, där de brinna året om, natt och dag.

Men icke var det för att bländas af diaman-
ter och äkta stenar, som bankiren hade företagit
den långa färden. Han slår därför ner sina ögon
mot marken och börjar bedja.

Men hans blick söker snart åter den strålande
bilden, inför hvilken han ej är i stånd att samla
den andakt, han eftersträfvat.

Han upprepar mekaniskt det ena »Pater Noster»
efter det andra samt flerfaldiga »Ave Marias».

Men allt är förgäfvés — tankarna irra åter på
afvägar — de fästa sig vid folket, som knäböjer
omkring honom, och på hvars anleten han spårar
en så lefvande tro, att han suckande tänker:
hvarför förunnas det väl dem att, när de skåda
upp på den svarta bilden, i henne se Guds moder
förkroppsligad, då den däremot för honom fram-
står endast som en smyckad trädocka, afklädd all
helighet.

Han frestas till och med att betvifla bildens
härstammande från aposteln, ty hvar i bibeln
omtalas väl St. Lucas som en bildsnidare?

Och hela legenden om den lilla hyddan, huru

mycken sanning innebär egentligen den? Den
härörde från en tid, då man allmänt trodde på
hexor och troll, då de så kallade fromma bedrä-
gerierna voro så lätta att utföra och funno ett så
tacksamt fält.

Männe ej hela historien är att likna vid en
amsaga och som sådan oantaglig för det sunda
förnuftet?

Och dock, här ha ju mirakel timat — bankirens
egen fostermor har blifvit helbregdagjord, likaså
grefvesonen, hvarom nyligen tidningsartikeln för-
mälde, och många, många flere ha inför bilden
återvunnit helsan eller på annat sätt blifvit bön-
hörda.

Bertarelli vill därför till hvarje pris tvinga sig
att tro, huru mycket än förståndet protesterar
emot. Det mänskliga förståndet visar så ofta sin
inskränkthet och förmår väl ej heller nu följa
anden på dess höga flykt mot evighetens regioner.

Bertarelli har lärt, att salig är den, som tror,
fast han ej ser — vill det ej säga detsamma som
det förståndet ej fattar?

Han börjar därför änyo att be, begär stormande
af Gud att återfå sin fromma barnatro och vrider
därvid sina händer i ångest, liksom den förut
omtalande unga kvinnan.

Huru länge den hårdnackade tvåkampen mellan
den gamla, naiva barnatron och det skeptiska,
resonnerande förnuftet hade räckt, visste ej ban-
kiren, när han äntligen reste sig upp från sin
knäböjande ställning.

Trots allt hade tviflen dock vunnit öfverhanden.
Ej tvifvel om en rättvis, allting styrande Gud
eller en försonande Kristus, utan om möjligheten
af den framför honom tronande madonnans in-
gripande i hans öde.

Han är nu fullt öfvertygad om, att vår Herre
likafullt skall höra hans bön, äfvén om den ej
uppsändes till honom framför den svarta bilden
med de gnistrande diamanterna, hvilken nästan
påminner om en indisk afgudabild, som han en
gång sett på en världsexposition.

Och, om än jungfru Maria och helgonen, enligt
katholska kyrkans lära, stå förmedlande emellan
människan och Gud, hvad ha egentligen bilderna
därmed att skaffa, och med hvad skäl antager
man, att den ena madonnastoden snarare bringar
bönhörelse än en annan?

Är denna tro ej en bilderdyrkan och som sådan
förbjuden af vår Herre?

Hvarför, menar nu Bertarelli, skall han ej,
liksom hans Elena, vända sig direkt till sin Gud
och Skapare.

Icke är den Högste en jordisk konung, till hvil-
ken undersåtarna helst böra sända sina böne-
skrifter medels ministrar, kammareherrar eller
andra hofjtjänare?

Vi kalla ju Gud vår fader. Ett frimodigt barn
går direkt till sin jordiske far med alla sina öns-
ningar och kryper ej först bak moderns eller
syskonens rygg. Hvarför skulle då människan
nalkas den allestädes närvarande, den allvetande
och allsmäktige genom Kristi moder och helgonen?

Bertarelli faller än en gång på knä, men nu
vänder han ej sitt ansikte åt den bländande bil-
den. De hopknäppta händerna trycker han hårdt
mot ögonen för att ingenting se af den omgif-
vande glansen, och det lyckas honom äntligen
att ödmjukt och förtroendefullt lägga sitt öde i
Herrens mäktiga hand.

Och efterhand lugnar sig hans sinne; allt tyd-
ligare tycker han sig förstå, det en vishetens Gud
styr världen och ej låter en enda smärtans tår
fällas utan ändamål.

Han utmålar sig framtiden, som om den knap-
past mer anginge honom själf. Han undrar till
och med om det ej vore rättast, såvida Elena ej
öfvervinner sin kärlek till Ercole, att ge henne
fri, på det att han måtte erhålla skilsmässa och
så med lagens fulla giltighet kunna äkta den han
har kär.

(Forts.)

Innehållsförteckning:

Storfurstinnan Olga Feodorovna af Ryssland. (Med por-
trätt.) — Hedda Elisabeth Bergvall; af K. G. K. — I dag;
poem af *Charlotte Lindholm*. — Till kontinenten; ett par
praktiska vinkar, af G. — Ny litterär pristäfning. — Ett minne;
skiss af *Albrekt Segerstedt*. — Smånotiser från kvinnovärlden.
— Ett gifvet resultat; skiss för Idun af *Dolly Room*. — Liten
efterskörd från svenska skaldinnors blomparter; för Idun af
Birger Schöldström. III. Grefvinnan Berger. — Loretos ma-
donna; en skildring från Italien, för Idun af *Hilda Hinters*.
(Forts.)

De smycken, som fortfarande för den s. k. lilla toaletten äro förhärskande, äro alltjämt de små emaljerade blommor och fjärlilar, som under vintern 1890 väckte så stort
uppsende i Paris. De modernaste äro Viol-, Blåklint- o. Penséebroscherna samt de små hvit- och blåemaljerade fjärlilarna. Prisen ställa sig olika fr. 6 till 15 kr. Sändas efter
rekvisition till landsorten i rek. bref. från

Juvelerar HALLBERG, Regeringsgatan 9